

Poradnik dotyczący wdrażania rozporządzenia w sprawie detergentów

Association Internationale de la
Savonnerie, de la Détergence et
des Produits d'Entretien

Stowarzyszenie Producentów
Kosmetyków i Środków
Czystości

**Poradnik dotyczący wdrażania rozporządzenia¹ w sprawie detergentów
w zakresie
biodegradowalności środków powierzchniowo czynnych
oraz
oznakowania i arkusza składników**

¹ Rozporządzenie (WE) Nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, L 104, 8 kwietnia 2004)

*Poradnik ten przygotowany został przez
Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości
w oparciu o publikację „A.I.S.E. Guideline on Implementation
of the Detergent Regulation”.
Tekst polski został skonsultowany z Biurem Do Spraw Substancji
i Preparatów Chemicznych.*

SPIS TREŚCI:

1. Wstęp	5
2. Wejście w życie	5
3. Definicje	6
4. Podatność na biodegradację środków powierzchniowo czynnych (stosowanych w detergentach)	7
4.1 Zasadnicze zmiany	7
4.2 Wyłączenia dotyczące środków powierzchniowo czynnych używanych jako substancje czynne w produktach biobójczych	7
4.3 Wskazówki dla producentów wprowadzających detergenty do obrotu	7
5. Oznakowanie dotyczące składników	8
5.1 Co zostało zmienione?	8
5.2 Które składniki muszą być wymienione na opakowaniu?	8
5.3 Wskazówki dotyczące oznakowania	9
6. Oznakowanie dotyczące dozowania detergentów przeznaczonych do prania	11
6.1 Wskazówki dotyczące informacji o dozowaniu	11
7. Dodatkowe wymagane elementy oznakowania	12
8. Obowiązek informowania	13
8.1 Aktualna praktyka na europejskim rynku	13
8.2 Arkusz danych składników dla personelu medycznego	13
8.2.1 Wskazówki w sprawie arkusza danych składników	13
8.3 Publikacja listy składników	14
8.3.1 Wskazówki dotyczące publikacji składników:	14
ZAŁĄCZNIKI	15
Załącznik 1. Substancje pochodzące z kompozycji zapachowych mogące wywołać alergie	15
Załącznik 2. Nazwy INCI środków konserwujących powszechnie używanych w detergentach	16
Załącznik 3. Tabela dozowania - przykłady	19

1. Wstęp

Rozporządzenie w sprawie detergentów, zwane dalej Rozporządzeniem, zostało opublikowane 8 kwietnia 2004 r. i obowiązuje od dnia 8 października 2005 r. Stanowi ono prawo obowiązujące bezpośrednio w Państwach Członkowskich i nie podlega ich interpretacji. Rozporządzenie zawiera postanowienia odnoszące się do:

- Wymagań dotyczących podatności na całkowitą biodegradację (zarówno jej poziomu, jak i użytych metod badań) dla wszystkich środków powierzchniowo czynnych (anionowych, niejonowych, kationowych i amfoterycznych) stosowanych w detergentach
- Informacji udostępnianych konsumentowi za pośrednictwem stron internetowych i na opakowaniach
- Informacji, jakie producenci są zobowiązani przechowywać, oraz informacji, jakie mają podawać na żądanie personelowi medycznemu oraz właściwym urzędom
- Przeglądu dotyczącego fosforanów, jaki ma być przeprowadzony do kwietnia 2007 r. w celu ograniczenia ich użycia
- Oceny podatności środków powierzchniowo czynnych na biodegradację beztlenową oraz podatności na biodegradację organicznych składników detergentów niebędących środkami powierzchniowo czynnymi, która ma być przeprowadzona do kwietnia 2009 r.

Chociaż podjęto wszelkie starania w celu zapewnienia prawidłowości porad i interpretacji zawartych w tym poradniku, A.I.S.E.² podkreśla, że nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek błędy lub przeoczenia, ani za wyniki z nich straty lub szkody.

2. Wejście w życie

Postanowienia tego rozporządzenia dotyczą wszystkich detergentów wprowadzonych do obrotu od dnia 8 października 2005 r. W art. 2 Rozporządzenia zdefiniowano „wprowadzenie do obrotu” jako „wprowadzenie na rynek wspólnotowy poprzez udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie. Import na obszar celny Wspólnoty uważa się za wprowadzenie do obrotu.” Na spotkaniu Ad Hoc Grupy Roboczej w dniu 8 października 2004 r. ustalono, że wprowadzenie do obrotu należy interpretować jako moment, w którym prawo własności przechodzi z producenta na nabywcę. Oznacza to, że każdy produkt wychodzący spod kontroli (własności) producenta w dniu 8 października 2005 r. lub później musi spełniać wymogi Rozporządzenia. Jednakże producenci powinni upewnić się w swoich stowarzyszeniach krajowych³, czy taka interpretacja jest możliwa do przyjęcia na krajowym poziomie

² A.I.S.E. – Association Internationale de la Savonnerie, de la Détergence et des Produits d'Entretien (Międzynarodowe Stowarzyszenie Mydeł, Detergentów i Środków do Czyszczenia) Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości

³ Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości

3. Definicje

Określenie „detergent” odnosi się do wszystkich produktów służących do prania i czyszczenia tkanin lub mycia i czyszczenia twardych powierzchni, czyli do każdego produktu przeznaczonego do prania, mycia i czyszczenia.

Poniższe określenia zdefiniowane są między innymi w art. 2 rozporządzenia:

Określenie „**detergent**” oznacza jakąkolwiek substancję lub preparat zawierający mydło i/lub inne środki powierzchniowo czynne, przeznaczone do procesów prania, mycia i czyszczenia. Detergenty mogą mieć różną postać (płyn, proszek, pasta, kostka, wypraska, kształtka, itp.) i wprowadzane są do obrotu w celu używania ich w gospodarstwie domowym, obiektach użyteczności publicznej lub do celów przemysłowych.

Inne produkty, uważane za detergenty, to:

- „**Pomocniczy preparat piorący**”, przeznaczony do zamaczania (wstępne pranie), płukania lub wybielania ubrań, domowej bielizny, itp.;
- „**Preparat zmiękczejący do płukania tkanin**”, przeznaczony do zmiany chwyty tkaniny, w procesach wykonywanych po praniu;
- „**Preparat czyszczący**”, przeznaczony do różnego rodzaju mycia w gospodarstwie domowym i/lub do oczyszczania innych powierzchni (np.: materiałów, produktów, maszyn, urządzeń mechanicznych, środków transportu i wyposażenia dodatkowego, instrumentów, aparatów, itd.);
- „**Inne preparaty czyszczące, myjące i piorące**”, przeznaczone do jakichkolwiek innych procesów prania, mycia i czyszczenia.

„**Pranie i mycie**” oznacza usuwanie zabrudzeń z wyrobów tekstylnych, naczyń i innych twardych powierzchni.

„**Czyszczenie**” ma znaczenie zdefiniowane przez normę EN ISO 682.

„**Środek powierzchniowo czynny**” oznacza jakąkolwiek organiczną substancję i/lub preparat używany w detergentach, który wykazuje właściwości powierzchniowo czynne i który składa się z jednej lub więcej grup hydrofilowych oraz z jednej lub więcej grup hydrofobowych takiego rodzaju i takiej wielkości, że jest zdolny do zmniejszenia napięcia powierzchniowego wody i do tworzenia monocząsteczkowych warstw rozproszonych lub adsorpcyjnych na granicy woda-powietrze, oraz do tworzenia emulsji i/lub mikroemulsji i/lub micelli, oraz do adsorpcji na granicy faz woda - ciało stałe.

4. Podatność na biodegradację środków powierzchniowo czynnych (stosowanych w detergentach)

4.1 Zasadnicze zmiany

Rozporządzenie w sprawie detergentów wprowadza dwie zasadnicze zmiany dotyczące podatności na biodegradację środków powierzchniowo czynnych stosowanych w detergentach:

- wymóg potwierdzenia całkowitej biodegradacji tlenowej dla środków powierzchniowo czynnych stosowanych w detergentach.
- objęcie kryteriami biodegradacji również kationowych i amfoterycznych środków powierzchniowo czynnych.

(Wcześniej określone były tylko wymogi dotyczące podatności na biodegradację częściową anionowych i niejonowych środków powierzchniowo czynnych.)

Do badania podatności na biodegradację należy stosować metody wymienione w załączniku III A Rozporządzenia. Kryterium podatności na biodegradację całkowitą stanowi 60%-owa mineralizacja (rozkład do dwutlenku węgla, wody i soli mineralnych) w okresie 28 dni. „W uzasadnionych przypadkach” na wniosek można zastosować metodę wyszczególnioną w załączniku III B. Zgodnie z art. 4 ust. 2 można wystąpić o odstępstwo dla środków powierzchniowo czynnych przeznaczonych do specjalnych detergentów przemysłowych lub instytucjonalnych, które nie spełniają kryterium podatności na biodegradację całkowitą.

- W tym celu należy m.in. wykazać, że poziom podatności na biodegradację częściową tych środków powierzchniowo czynnych w podanym okresie wynosi co najmniej 80%. Metody badania podatności na biodegradację częściową środków powierzchniowo czynnych zawartych w detergentach wymienione są w załączniku II. W odniesieniu do podatności na biodegradację anionowych i niejonowych środków powierzchniowo czynnych, odpowiada to normom obowiązującym przed wejściem w życie Rozporządzenia w sprawie detergentów.
- W celu uzyskania odstępstwa przeprowadza się badania według „wielopoziomowego podejścia”, zgodnie z załącznikiem IV. Wytyczne techniczne dotyczące wielopoziomowego podejścia mają być opracowane najpóźniej do momentu wejścia w życie Rozporządzenia.

4.2 Wyłączenia dotyczące środków powierzchniowo czynnych używanych jako substancje czynne w produktach biobójczych

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Rozporządzenia:

„Środki powierzchniowo czynne, które są także substancjami czynnymi w rozumieniu dyrektywy 98/8/WE (dyrektywa dotycząca produktów biobójczych), i które są używane jako środki dezynfekujące są wyłączone z przepisów zawartych w załącznikach II, III, IV i VIII niniejszego rozporządzenia (...)”

Jednakże takie środki powierzchniowo czynne muszą być:

- wymienione w załączniku I lub IA dyrektywy dotyczącej produktów biobójczych jako substancje czynne,
- składnikiem produktów biobójczych dopuszczonych do obrotu zgodnie z dyrektywą dotyczącą produktów biobójczych lub w 10-letnim okresie przejściowym przewidzianym w tej dyrektywie.

Jeżeli produkt biobójczy stanowi również detergent w rozumieniu Rozporządzenia, dla innych zawartych w nim środków powierzchniowo czynnych, jak również w kwestii oznakowania, stosuje się postanowienia tego rozporządzenia.

4.3 Wskazówki dla producentów wprowadzających detergenty do obrotu

Producenci wprowadzający do obrotu produkty detergentowe powinni obecnie, w odniesieniu do podatności na biodegradację środków powierzchniowo czynnych użytych w tych produktach:

- Uzyskać od swoich dostawców środków powierzchniowo czynnych, zarówno z obszaru UE, jak i z poza obszaru UE, pisemne potwierdzenie (w karcie charakterystyki substancji/preparatu lub w postaci osobnego dokumentu), że użyte środki powierzchniowo czynne mogą być wprowadzone do obrotu bez dalszych ograniczeń z uwagi na ich podatność na całkowitą biodegradację, zgodnie z art. 4 ust. 1.
- Jeżeli nie są spełnione kryteria podatności na całkowitą biodegradację, odstępstwo możliwe jest tylko dla niektórych środków powierzchniowo czynnych zawartych w detergentach przeznaczonych dla sektora przemysłowego lub instytucjonalnego do zastosowań opisanych dokładniej w art. 6 ust. 1. W tym celu:
 - Należy uzyskać pisemne potwierdzenie, że te środki powierzchniowo czynne spełniają kryterium 80 % zgodności na biodegradację częściową, zgodnie z załącznikiem II;
 - Dla tych środków musi być dostępne odstępstwo przyznane przez właściwy urząd.

5. Oznakowanie dotyczące składników

5.1 Co zostało zmienione?

Oznakowanie składników detergentów i produktów do czyszczenia, zawarte w zaleceniu 89/542/EWG, jest w dużej mierze uwzględnione i wiążąco określone w Rozporządzeniu. Ponadto, Rozporządzenie nakłada następujące wymogi szczegółowe:

- dodano „rozjaśniacze optyczne” oraz „kompozycje zapachowe” jako kolejne grupy substancji, które należy podawać w liście składników na opakowaniu, niezależnie od ich stężenia w produkcie
- w liście składników należy wymienić środki konserwujące, niezależnie od ich stężenia, w miarę możliwości stosując ich nazwę INCI (Międzynarodowe Nazewnictwo Składników Kosmetyków)
- w liście składników muszą być wymienione określone składniki kompozycji zapachowych, o ile występują w stężeniach przekraczających 0,01% wagowo, z użyciem ich nazw INCI.

5.2 Które składniki muszą być wymienione na opakowaniu?

Postanowienia dotyczące oznakowania detergentów ustalone są w art. 11 w związku z załącznikiem VII A, który stanowi, że:

„Należy zastosować następujące postanowienia w sprawie oznakowań opakowań detergentów przeznaczonych do sprzedaży detalicznej.

Następujące zakresy (procenty wagowe):

- *mniej niż 5%,*
- *5% lub więcej, lecz mniej niż 15%,*
- *15% lub więcej, lecz mniej niż 30%,*
- *30% i więcej,*

powinny być użyte do wskazania zawartości składników wyszczególnionych poniżej, gdy są one dodawane w stężeniu powyżej 0,2% wagowo:

- *fosforany,*
- *fosfoniany,*
- *anionowe środki powierzchniowo czynne,*
- *kationowe środki powierzchniowo czynne,*
- *amfoteryczne środki powierzchniowo czynne,*
- *niejonowe środki powierzchniowo czynne,*
- *związki wybielające na bazie tlenu,*
- *związki wybielające na bazie chloru,*
- *EDTA i jego sole,*
- *NTA (kwas nitrylotrójocowy) i jego sole,*
- *fenole i chlorowcowane fenole,*
- *paradichlorobenzen,*
- *węglowodory aromatyczne,*
- *węglowodory alifatyczne,*
- *chlorowcowane węglowodory,*
- *mydło,*
- *zeolity,*
- *polikarboksylany.*

Następujące rodzaje składników, jeżeli są dodane, należy umieścić w wykazie, niezależnie od ich stężenia:

- *enzymy,*
- *substancje dezynfekujące,*
- *rozjaśniacze optyczne,*
- *kompozycje zapachowe.*

Należy umieścić w wykazie, jeżeli dodano, środki konserwujące niezależnie od ich stężenia, stosując tam, gdzie to możliwe, zwykle nazewnictwo ustanowione na mocy art. 8 dyrektywy Rady 76/768/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do produktów kosmetycznych.

Jeżeli dodano w stężeniach przekraczających 0,01% wagowo substancje pochodzące z kompozycji zapachowych, mogące powodować alergie występujące na liście substancji w części 1 załącznika III do dyrektywy 76/768/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia substancji pochodzących z kompozycji zapachowych mogących powodować alergie z wykazu po raz pierwszy ustanowionego przez Komitet Naukowy ds. Kosmetyków i Produktów Nieżywnościowych (SCCNFP) w jego opinii SCCNFP/0017/98, należy je umieścić w wykazie stosując nazewnictwo tej dyrektywy, jak również wszystkie inne składniki zapachowe następnie dodawane do części 1 załącznika III do dyrektywy 76/768/EWG dostosowując niniejszy załącznik do postępu technicznego.

Jeżeli, w oparciu o ocenę ryzyka, poszczególne stężenia graniczne, dla uczulających składników kompozycji zapachowych będą później ustanawiane przez SCCNFP, Komisja powinna zaproponować adaptację, zgodnie z art. 12 ust. 2, takich granic, które zastąpią wzmiankowany powyżej limit 0,01%.

Dla detergentów przeznaczonych do użytku w sektorze przemysłowym, które nie są udostępnione dla ogółu społeczeństwa, wyżej wymienione wymagania nie muszą być spełnione, jeżeli równoważną informację dostarcza się w formie arkusza danych technicznych, karty charakterystyki, lub w podobny właściwy sposób.”

5.3 Wskazówki dotyczące oznakowania

Dla celów niniejszego Rozporządzenia, przez „opakowanie” rozumie się indywidualne opakowanie produktu przeznaczonego dla konsumenta. Nie oznacza ono opakowania transportowego i zbiorczego, dostarczanego do sklepu ani pojedynczego opakowania dozy produktu (o ile nie jest to na przykład pojedyncza próbka), np. opakowania foliowego tabletki lub pojemnika na kostkę WC.

Oznakowanie opakowania wymagane jest na etapie produkcji, tzn. przed wprowadzeniem do obrotu.

Zaleca się, aby oznakowanie składników produktu było sporządzone w sposób łatwy do identyfikacji i łatwy do odczytania, a tym samym w sposób standaryzowany. Aby to osiągnąć zaleca się przestrzeganie następujących ustaleń:

- Zawsze należy podawać nazwy składników, jak podano w Rozporządzeniu
- Ten uzgodniony wykaz ma na celu poinformowanie o zawartości składników, a nie o ich braku
- Wyjaśnienia dotyczące celu/działania składników nie powinny być zawarte w wykazie składników, lecz podane w wyraźnie oddzielonej części oznakowania lub opakowania
- Jeżeli w którymś z czterech ustalonych zakresów stężeń nie mieści się żaden składnik, wtedy taki/takie zakres/zakresy stężeń mogą być na oznakowaniu pominięte, w celu uniknięcia niepotrzebnego zajmowania miejsca na opakowaniu
- Wielkość użytej czcionki powinna umożliwiać łatwe odczytanie oznakowania, podobnie, jak innych informacji podanych na opakowaniu
- Jeżeli wiadomo, że używany surowiec zawiera, np. 60% składnika, wtedy należy podać zawartość czystego składnika. Podobnie, podana zawartość powinna odnosić się do form bezwodnych, a nie do ich hydratów
- Fosforany powinny być wyrażone w % P pomnożonych przez 4, gdzie P oznacza fosfor pochodzący z nieorganicznych fosforanów zawartych w produkcie. W efekcie taki sposób podania odpowiada wyrażeniu zawartości fosforanów tak, jakby wszystkie występowały w formie tripolifosforanu sodu
- Sole EDTA lub NTA powinny być wyrażone jako odpowiednie kwasy
- Określenie „polikarboksylany” należy interpretować jako odnoszące się do homo- i ko-polimerów kwasu akrylowego w formie soli sodowej
- Aby spełnić wymogi Rozporządzenia, producenci muszą upewnić się, czy którakolwiek z substancji zapachowych mogących powodować alergie, która wyszczególniona jest na liście substancji w załączniku III, część 1 dyrektywy 76/768/EWG, nie jest zawarta w jakiegokolwiek kompozycji zapachowej, włącznie z olejkami aromatycznymi, dodanej do produktu detergentowego. Lista ta zawarta jest w załączniku 1 do tego Poradnika. Jeżeli zachodzi taka sytuacja, a zsumowane stężenia każdej z tych substancji zapachowej przekraczają 0,01% wagowo, muszą być one podane z użyciem nomenklatury INCI. Listy typowych składników olejków aromatycznych dostępne są u dostawców kompozycji zapachowych lub EFA⁴

⁴ Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Substancji Zapachowych i Smakowych

⁵ Rozporządzenie ministra Zdrowia wydane na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz.U. z 2001r., poz. 84).

- Rozporządzenie nakłada wymóg podania wszystkich środków konserwujących, o ile zostały dodane, niezależnie od ich stężenia. Producenci, korzystając z dostarczonych specyfikacji i/lub karty charakterystyki substancji/preparatu, muszą się więc upewnić, czy żaden z środków konserwujących nie został dodany do któregoś ze składników (np. środka powierzchniowo czynnego lub do preparatu przez jego producenta/dostawcę, a następnie włączony do produktu detergentowego, niezależnie od etapu, na którym to nastąpiło. Środki konserwujące obecne w ilościach śladowych również muszą być wymienione w oznakowaniu, chyba, że producent preparatu jest w stanie wykazać, że taka śladowa zawartość jest technicznie niemożliwa do uniknięcia i nieskuteczna ze względów technologicznych, oraz że taka zawartość nie spowoduje działań niepożądanych dla ludzkiego zdrowia, nawet u osób uczulonych. Przy podawaniu nazw środków konserwujących należy stosować nomenklaturę INCI. Lista nazw INCI środków konserwujących, wskazanych jako klasa produktu 6 w rozporządzeniu (WE) Nr 2032/2003, podana jest w załączniku 2 do tego Poradnika. Jeżeli w danej chwili nie ma jeszcze nazwy INCI dla konkretnego środka konserwującego, można użyć nazwy podanej przez dostawcę. Jako rozwiązanie tymczasowe można użyć nazwy substancji z załącznika I do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych 67/548/EWG⁵
- W celu określenia zakresu stężenia wagowego, do którego należy przypisać dany składnik, należy użyć jego stężenia „nominalnego”
- Każda substancja czynna (w rozumieniu dyrektywy 98/8/WE) wprowadzona do składu produktu specjalnie w celu uzyskania działania dezynfekującego, musi być oznakowana jako substancja dezynfekująca
- Detergenty przemysłowe i instytucjonalne

W przypadku detergentów przeznaczonych do stosowania w sektorze przemysłowym i niedostępnych dla ogółu konsumentów, nie muszą być przestrzegane powyższe wymogi oznakowania, jeżeli równoważne informacje podane są w arkuszach danych technicznych, kartach charakterystyki substancji/preparatu lub w inny właściwy sposób.

Detergenty przemysłowe i instytucjonalne, które mogą być rozprowadzane przez hurtownie przeznaczone dla instytucji i firm (np. Cash & Carry), powinny być uważane za produkty przemysłowe/instytucjonalne, co powinno być potwierdzone napisem na etykiecie „*Tylko do użytku profesjonalnego*”. Jednakże producenci muszą zachować ostrożność w sytuacjach, gdy produkty te mogą ostatecznie trafić do rąk konsumentów (na przykład w krajach, gdzie do hurtowni Cash & Carry mają dostęp konsumenci). W takich przypadkach producenci winni umieścić na etykiecie dodatkowe informacje, w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony konsumenta.

Jeżeli detergent przemysłowy i instytucjonalny przeznaczony jest również dla konsumentów, to opakowania powinny być oznakowane zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia dotyczącymi produktów do użytku „domowego”.

6. Oznakowanie dotyczące dozowania detergentów przeznaczonych do prania

Załącznik VII B Rozporządzenia ustala reguły oznakowania opakowań detergentów przeznaczonych do prania, sprzedawanych na rynku detalicznym:

„W sprawie oznakowania opakowań detergentów sprzedawanych na rynku detalicznym należy zastosować postanowienia opisane wstępnie w art. 11 ust. 4. Opakowania detergentów sprzedawanych na rynku detalicznym przeznaczonych do prania powinny być opatrzone następującą informacją:

- zalecane ilości i/lub sposób dozowania wyrażone w mililitrach lub gramach, odpowiednie dla standardowego wsadu pralki, dla wody o klasach twardości: miękka, średnia oraz twarda z odniesieniem do prania jedno i dwukąpielowego;
- dla detergentów przeznaczonych do prania energicznego, liczbę standardowych wsadów pralki dla „średnio zabrudzonych” tkanin, oraz do prania delikatnego, liczbę standardowych wsadów pralki dla lekko zabrudzonych tkanin, które mogą być wyprane przy pomocy zawartości opakowania, stosując wodę o twardości średniej odpowiadającej 2,5 milimolom CaCO_3/l ;
- objętość każdego kubka pomiarowego, jeśli dostarczono, powinna być wyrażona w mililitrach lub gramach, oraz powinna być oznaczona dawka detergentu właściwa dla standardowego wsadu pralki dla wody o klasach twardości: miękka, średnia i twarda.

Standardowym wsadem pralki jest 4,5 kg suchej tkaniny dla detergentów do prania energicznego i 2,5 kg suchej tkaniny dla detergentów do prania delikatnego, zgodnie z definicjami decyzji Komisji 1999/476/WE z dnia 10 czerwca 1999 r. ustanawiającej kryteria ekologiczne przyznawania wspólnotowego znaku ekologicznego detergentom do prania. Detergent należy uważać za przeznaczony do prania energicznego chyba, że producent deklaruje głównie dbałość o tkaniny, to jest niskotemperaturowe pranie delikatnych tkanin i kolorów.”

6.1 Wskazówki dotyczące informacji o dozowaniu

- Wymagane jest podanie zalecanych ilości detergentu i/lub instrukcji jego dozowania dla standardowego wsadu pralki i dla klas twardości wody: miękka, średnio twarda oraz twarda. Aby zapewnić spójność interpretacji, powinno się użyć następujących definicji:

Woda miękka:	<150ppm CaCO_3 (1,5 milimoli - 150 mg na litr)
Woda średnio twarda:	150 ppm < CaCO_3 <250 ppm
Woda twarda:	>250ppm CaCO_3

Na etykiecie twardość wody (miękka / średnio twarda / twarda) może być wskazana bez dodatkowej definicji opartej na zakresie stężenia CaCO_3 .

- Można załączyć dodatkowe informacje na temat dozowania w odniesieniu do szczególnie mocno lub lekko zabrudzonych, czy też małych lub dużych wsadów. Przykłady tabel dozowania znajdują się w załączniku 3.
- „Z odniesieniem do prania jedno- i dwukąpielowego ...” należy interpretować jako odnoszące się do „prania zasadniczego” oraz „prania wstępnego i zasadniczego”.
- Liczbę standardowych wsadów pralki, jakie można wyprać przy użyciu zawartości opakowania z użyciem wody o średniej twardości (2,5 milimola CaCO_3/l), należy podać z rozróżnieniem pomiędzy detergentami do prania energicznego (piorąc „normalnie zabrudzone” tkaniny) i detergentów do prania delikatnego (piorąc „lekko zabrudzone” tkaniny). Zwykle będzie wynikać z oznakowania opakowania, czy dany produkt przewidziany jest do prania energicznego, do każdego rodzaju prania, czy też do prania delikatnego (do „delikatnych tkanin”). Opisy i symbole dotyczące produktu zwykle wystarczają do określenia, czy jest on przeznaczony do „prania energicznego” czy też „prania delikatnego”.

W pierwszym przypadku podstawowe etykieta opakowania może zawierać informacje wskazujące na przeznaczenie detergentu do prania wszystkich tkanin (oprócz wełny i jedwabiu), usuwania uporczywych plam, we wszystkich temperaturach, itp., podczas gdy w drugim przypadku - informacje wskazujące na przeznaczenie detergentu do prania, na przykład, delikatnych tkanin, wełny i jedwabiu, prania delikatnego lub niskotemperaturowego.

W przypadku jakichkolwiek wątpliwości co do podstawowego przeznaczenia lub zastosowania produktu, np. czy to jest produkt do „prania energicznego” czy też „prania delikatnego”, czy też „zarówno do prania energicznego, jak i delikatnego”, należy przyjąć, że produkt przeznaczony jest do „prania energicznego” i odpowiednio do tego umieścić informację o liczbie standardowych wsadów pralki, którą można wyprać.

- Należy podać liczbę standardowych wsadów pralki, jakie można wyprać przy użyciu zawartości opakowania z użyciem wody o średniej twardości (2,5 milimola CaCO₃/l). Twardość wody o wartości 2,5 milimola CaCO₃/l stanowi pewne uproszczenie, a jej użycie przy ustalaniu ilości wsadów, ma na celu ułatwienie rozróżniania pomiędzy markami i wielkościami opakowań dostępnymi na rynku. Przyjmuje się, że na terenie niektórych Państw Członkowskich UE najczęściej spotykana twardość wody może odbiegać od wartości 2,5 milimola CaCO₃/l.

Liczba standardowych wsadów powinna być wyraźnie oznaczona, najlepiej w sposób wyróżniający z przodu opakowania, może być też skojarzona z odpowiednią ikoną/logo, np. symbolem koszyka z praniem (patrz załącznik 3).

- Kubki pomiarowe (o ile są dołączone do opakowania) powinny zawierać skalę dozowania (w ml) o wystarczająco małej podziałce (np. co 20 ml), aby umożliwić konsumentowi dokładne dostosowanie dawki do standardowego wsadu dla każdej klasy twardości wody (woda miękka / średnio twarda / twarda). W przypadku proszku zaleca się, aby na opakowaniu informować użytkownika, jaki jest przelicznik ml na g.
- Produkty przemysłowe i instytucjonalne
W przypadku detergentów przeznaczonych do stosowania w sektorze przemysłowym, które są niedostępne dla ogółu konsumentów, powyższe wymogi oznakowania nie muszą być przestrzegane.

7. Dodatkowe wymagane elementy oznakowania

Art. 11 ust. 2 Rozporządzenia wymaga, aby następujące informacje, wydrukowane łątwą do czytania i wyraźną czcionką, pojawiły się na opakowaniu, w którym detergenty zostają przekazane do sprzedaży konsumentowi:

- nazwa i nazwa handlowa produktu
- nazwa lub nazwa handlowa lub znak handlowy (firmy) oraz pełny adres i numer telefonu osoby odpowiedzialnej za wprowadzenie produktu do obrotu
- adres, adres poczty elektronicznej, o ile jest dostępny, oraz numer telefoniczny miejsca, w którym można uzyskać arkusz danych, o którym mowa w art. 9 ust. 3.

Te same informacje muszą pojawić się na wszystkich dokumentach towarzyszących detergentom transportowanym luzem.

Pomimo, że obecny tekst Rozporządzenia nie wymaga podawania adresu strony internetowej na etykiecie, jest to zalecane w świetle przewidywanych zmian, które będą przedmiotem dyskusji po wejściu w życie tego Rozporządzenia. Na tej stronie internetowej (zgodnie z załącznikiem VII D, patrz także punkt 8.3. tego dokumentu) producent umieści uproszczoną wersję arkuszy danych składników.

8. Obowiązek informowania

8.1 Aktualna praktyka na rynku europejskim

Firmy wprowadzające do obrotu detergenty i produkty do czyszczenia na rynku europejskim od wielu lat zgłaszają, na zasadach dobrowolnych, szczegółowe informacje dotyczące swoich produktów do krajowych ośrodków informacji toksykologicznej. Ośrodki informacji toksykologicznej udzielają zaleceń dotyczących postępowania na wypadek przypadkowego spożycia lub niewłaściwego użycia produktu. Ponieważ system ten jest dobrze ugruntowany zaleca się, więc utrzymanie tej praktyki, niezależnie od opisanych dalej dodatkowych obowiązków wynikających z rozporządzenia w sprawie detergentów.

8.2 Arkusz danych składników dla personelu medycznego

Zgodnie z art. 9 ust. 3 wymagane jest, aby producenci wprowadzający do obrotu produkt detergentowy na żądanie udostępnili bez zwłoki i bezpłatnie, wszelkiemu personelowi medycznemu, arkusz danych składników, jak określono w załączniku VII C, tylko do użycia w celach medycznych. Załącznik VII (C) brzmi następująco:

„Arkusz danych składników powinien spełniać postanowienia określone w art. 9 ust. 3. Arkusz danych powinien zawierać nazwę detergentu i producenta. Wszystkie składniki należy umieścić w porządku malejącym według wagi; wykaz powinien być podzielony na następujące zakresy procentowe (wagowo):

- 10% lub więcej,
- 1% lub więcej, lecz mniej niż 10%,
- 0,1% lub więcej, lecz mniej niż 1%,
- mniej niż 0,1%.

Zanieczyszczenia nie są uważane za składniki.

Dla każdego składnika należy podać zwyczajową nazwę chemiczną lub nazwę IUPAC⁶, numer CAS, i, jeśli dostępna, nazwę INCI, oraz nazwę z Farmakopei Europejskiej.”

Art. 11.2 wymaga ponadto, aby informacja potrzebna do zlokalizowania źródła arkusza danych składników pojawiała się „na opakowaniu, w którym detergenty umieszczone są do sprzedaży konsumenckiej”.

8.2.1 Wskazówki w sprawie arkusza danych składników

- „Konsument” powinien być uważany za „Użytkownika” i w związku z tym wymagane informacje muszą się znajdować zarówno na opakowaniach produktów dostępnych w sprzedaży detalicznej, jak i na opakowaniach produktów instytucjonalnych i przemysłowych.
- Arkusze danych składników powinny zawierać listę wszystkich składników, z wyjątkiem zanieczyszczeń, obecnych w produkcie wprowadzonym do obrotu. Składnikami są zazwyczaj substancje dodawane przez producenta w celu wyprodukowania produktu końcowego. Jednakże wtedy, kiedy wiadomo, że pomiędzy poszczególnymi składnikami produktu podczas procesu produkcji zachodzą reakcje, należy wziąć to pod uwagę i umieścić na liście wszelkie substancje chemiczne powstałe w wyniku takich reakcji.
- Wchodzące w skład produktu kompozycje zapachowe i barwniki powinny być wymienione w arkuszu składników danych jako takie, tj. ich obecność należy oznaczyć terminem „kompozycja zapachowa” i/lub „barwnik(i)”. Wszelkie substancje zapachowe, mogące spowodować alergie, podlegające wymogom oznakowania wynikającym z załącznika VII A, powinny być również wymienione w arkuszu danych składników, o ile dany produkt je zawiera.
- Należy podkreślić, że obowiązek dostarczenia arkusza danych składników personelowi medycznemu ma na celu udostępnienie informacji o produkcie jedynie w celach medycznych. „Personel medyczny” definiuje się jako „dyplomowany członek personelu medycznego lub osoba pracująca pod kierunkiem dyplomowanego członka personelu medycznego, działająca w celu zapewnienia opieki pacjentowi, dokonania diagnozy lub zastosowania leczenia, i która jest zobowiązana do zachowania tajemnicy zawodowej”.
- Producent ma prawo zażądać dowodu potwierdzającego kwalifikacje medyczne strony występującej z żądaniem. Zanim kwalifikacje nie zostaną sprawdzone, producent dostarcza dane dostępne publicznie (zob. 8.3.1).
- Udostępnienie „bez zwłoki” należy interpretować jako udostępnienie tak szybko, jak to jest możliwe w praktyce.

⁶ Międzynarodowa Unia Chemii Czystej i Stosowanej.

8.3 Publikacja listy składników

Zgodnie z wymaganiami załącznika VII (D):

„Producenci powinni udostępnić na stronie internetowej wyżej wymieniony arkusz danych składników z wyjątkiem następujących informacji:

- zakresy procentowe (wagowe)
- składniki kompozycji zapachowych i olejków aromatycznych,
- składniki barwników.

Niniejsze wymaganie nie ma zastosowania do przemysłowych i instytucjonalnych detergentów zawierających środki powierzchniowo czynne, lub dla środków powierzchniowo czynnych dla przemysłowych lub instytucjonalnych detergentów, dla których dostępne są arkusze danych technicznych lub karty charakterystyki.”

8.3.1 Wskazówki dotyczące publikacji składników:

- Producent zobowiązany jest do udostępniania szerokiego ogółowi konsumentów, na stronie internetowej, uproszczonej wersji arkusza danych składników, jak opisano powyżej. W tym przypadku zaleca się, aby składniki zostały wymienione w kolejności ich stężenia w produkcie, np. od najwyższego do najniższego stężenia. Na tej stronie internetowej powinny się również znaleźć wszelkie zawarte w produkcie substancje pochodzące z kompozycji zapachowych, mogące powodować alergie, zgodnie z załącznikiem VII A (tj. jeżeli ich stężenie przekracza 0,01% wagowych).
- Każdy wymieniony składnik powinien mieć podaną nazwę INCI, jeśli jest ona dostępna. Jeśli nie, należy podać nazwę według Farmakopei Europejskiej. Jeśli nie jest dostępna żadna z tych nazw, należy użyć powszechnie przyjętej nazwy chemicznej lub nazwy IUPAC. (Niniejsze wytyczne zakładają wprowadzenie przyszłej poprawki w zakresie obecnego brzmienia załącznika VII D).
- Producenci muszą udostępnić publiczną listę składników na stronie internetowej. Adres strony internetowej nie zostaje określony odgórnie i producent ma prawo jego wyboru. Zaleca się, aby wybór taki dokonywany był logicznie, np. poprzez stronę internetową poświęconą danemu produktowi lub producentowi. Producent może też rozważyć możliwość podjęcia wspólnego z innymi producentami przedsięwzięcia, np. za pośrednictwem stowarzyszeń branżowych, mającego na celu utworzenie ogólnej internetowej bazy danych składników detergentów.
- Utworzenie strony internetowej jest obowiązkowe, a nie opcjonalne. Jej adres powinien pojawić się na etykiecie. Informacja znajdująca się na stronie internetowej musi być aktualizowana. Jednak, kiedy strona internetowa jest w trakcie tworzenia lub aktualizowania, wtedy konsumenci powinni móc uzyskać dostęp do informacji dzwoniąc pod numer zamieszczony na etykiecie.
- To, że producenci muszą „udostępnić” na stronie internetowej listę składników, należy rozumieć w ten sposób, że lista ta musi „wyświetlać się” na tej stronie internetowej bezpłatnie.
- Mając na względzie przyszłe zmiany obecnego brzmienia załącznika VII D, które będą dyskutowane po wejściu w życie Rozporządzenia i które potwierdzą możliwość stosowania tylko nazewnictwa INCI dla każdego składnika, należy umieścić link do strony internetowej Komisji Europejskiej dotyczącej kosmetyków, na której znajduje się tabela korelacji nazw INCI z numerami CAS. Adres tej strony jest następujący: <http://pharmacos.eudra.org/F3/inci/index.htm>.
- Informacje dotyczące określonego produktu powinny pozostawać na stronie internetowej przez dwa lata od momentu wyprodukowania go po raz ostatni. Producent powinien również rozważyć umieszczenie linków do informacji dotyczących produktu i jego wariantów znajdujących się na stronie internetowej.

Załącznik 1. Substancje pochodzące z kompozycji zapachowych, mogące wywołać alergie

Poniższe substancje znajdują się na liście zawartej w załączniku III, część 1 dyrektywy 76/768/EWG (w nawiasach podano nazwy INCI).

- Aldehyd amylocynamonowy (AMYL CINNAMAL)
- Alkohol benzylowy (BENZYL ALCOHOL)
- Alkohol cynamonowy (CINNAMYL ALCOHOL)
- Cytral (CITRAL)
- Eugenol (EUGENOL)
- Hydroksycytronellal (HYDROXYCITRONELLAL)
- Izo Eugenol (ISOEUGENOL)
- Alkohol amylocynamonowy (AMYLCINNAMYL ALCOHOL)
- Salicylan benzylu (BENZYL SALICYLATE)
- Aldehyd cynamonowy (CINNAMAL)
- Kumaryna (COUMARIN)
- Geraniol (GERANIOL)
- Hydroksymetylopentylocyklohekseno-karboksyaldehyd (HYDROXYISOHEXYL 3-CYCLOHEXENE CARBOXALDEHYDE)
- Alkohol anyżowy (ANISE ALCOHOL)
- Cynamonian benzylu (BENZYL CINNAMATE)
- Farnesol (FARNESOL)
- 2-(4-tert-butylobenzyl)-propionoaldehyd (BUTYLPHENYL METHYLPROPIONAL)
- Linalol (LINALOOL)
- Benzoesan benzylu (BENZYL BENZOATE)
- Cytronellol (CITRONELLOL)
- Aldehyd heksylocynamonowy (HEXYL CINNAMAL)
- D-limonen (LIMONENE)
- Węglan metyloheptylu (METHYL 2-OCTYNOATE)
- 3-metylo-4-(2,6,6-trimetylo-2-cyklohekseno-1-yl)-3-buten-2-on (ALPHA-ISOMETHYL IONONE)
- Wyciąg z mchu dębowego (EVERNIA PRUNASTRI EXTRACT)
- Wyciąg z mchu drzewnego (EVERNIA FURFURACEA EXTRACT)

Załącznik 2. Nazwy INCI środków konserwujących powszechnie używanych w detergentach.

Część A: Środki konserwujące notyfikowane jako produkty grupy 6 zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 2032/2003: notyfikowane substancje wraz z ich numerami CAS można znaleźć w aneksie II do rozporządzenia

(http://europa.eu.int/eur-lex/pri/en/oj/dat/2003/1_307/1_30720031124en00010096.pdf)

Nazwa chemiczna (w j. polskim) zgodnie z Załącznikiem II do Rozporządzenia (UE) Nr 2032/2003	Numer CAS	Nazwa INCI
Kwas mrówkowy	64-18-6	FORMIC ACID
<i>N</i> -(3-aminopropyl)- <i>N</i> -dodecylopropano-1,3-diamina	2372-82-9	LAURYLAMINE DIPROPYLENEDIAMINE
1,2-benzotiazol-3(2H)-on	2634-33-5	BENZISOTHIAZOLINONE
Kwas benzoowy	65-85-0	BENZOIC ACID
Chlorofen, 2-benzyl-4-chlorofenol	120-32-1	CHLOROPHENE
(Benzyloksy)metanol	14548-60-8	BENZYLHEMIFORMAL
1,3-bis(hydroksymetylo)-5,5-dimetyloimidazolidyno-2,4-dion	6440-58-0	DMDM HYDANTOIN
2-bromo-2-(bromometylo)-pentanodinitryl	35691-65-7	METHYLDIBROMO GLUTARONITRILE
2-bromo-2-nitropropano-1,3-diol	52-51-7	2-BROMO-2-NITROPROPANE-1,3-DIOL
Sorbinian wapnia	7492-55-9	CALCIUM SORBATE
Kaptan	133-06-2	CAPTAN
Chlorek cetylopirydynowy	123-03-5	CETYLPYRIDINIUM CHLORIDE
5-chloro-2-(4-chlorofenoksy)-fenol		HYDROXYDICHLORODIPHENYL ETHER
5-chloro-2-metylo-2H-izotiazol-3-on	26172-55-4	METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE
Chloroksilenol	88-04-0	CHLOROXYLENOL
Chloro- <i>m</i> -krezol	59-50-7	p-CHLORO-m-CRESOL
2-chloroacetamid	79-07-2	CHLOROACETAMIDE
Chlorek <i>cis</i> -1-(3-chloroalilo)-3,5,7-triaza-1-azoniaadaman-tanu	4080-31-3	QUATERNIUM-15
Alkohol 2,4-dichlorobenzylowy	1777-82-8	DICHLOROBENZYL ALCOHOL
Dichlorofen	97-23-4	DICHLOROPHENE
Chlorek didecyldimetyloamoniowy	7173-51-5	DIDECYLDIMONIUM CHLORIDE
Disiarczyn potasu	16731-55-8	POTASSIUM METABISULFITE
4,4-dimetyloksazolidyna	51200-87-4	DIMETHYL OXAZOLIDINE
Disiarczyn sodu	7681-57-4	SODIUM METABISULFITE
2,2"-ditiobis[N-metylobenzamid]	2527-58-4	DITHIOMETHYLBENZAMIDE
Etanol	64-17-5	ALCOHOL
7a-etylodihydro-1 <i>H</i> ,3 <i>H</i> ,5 <i>H</i> -oksazolo[3,4- <i>c</i>]oksazol	7747-35-5	7-ETHYLBICYCLOOXAZOLIDINE
Formaldehyd	50-00-0	FORMALDEHYDE
Mieszanina 5-chloro-2-metylo-2H-izotiazol-3-on i 2-metylo-2H-izotiazol-3-on	26172-55-4	METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE, METHYLISOTHIAZOLINONE

Nazwa chemiczna (w j. polskim) zgodnie z Załącznikiem II do Rozporządzenia (UE) Nr 2032/2003	Numer CAS	Nazwa INCI
Kwas D-glukonowy, związany z N,N"-bis(4-chlorofenyl)-3,12-diimino-2,4,11,13-tetraazatetra-dekanodiamidyna (2:1)	18472-51-0	CHLORHEXIDINE DIGLUCONATE
Glioksal	107-22-2	GLYOXAL
Kwas hekso-2,4-dienowy / kwas sorbinowy	110-44-1	SORBIC ACID
Hydroksylo-2-pirydon	822-89-9	HYDROXYPYRIDINONE
3-jodo-2-propynylobutylokarbaminian	55406-53-6	IODOPROPYNYL BUTYLCARBAMATE
o-fenylofenylan potasu	13707-65-8	POTASSIUM o-PHENYLPHENATE
Sorbinian potasu	24634-61-5	POTASSIUM SORBATE
Siarczyn potasu	10117-38-1	POTASSIUM SULFITE
Chlorek 1-(3-chloroalilo)-3,5,7-triaza-1-azoniaadamantanu	4080-31-3	QUATERNIUM-15
2-metylo-2H-izotiazol-3-on	2682-20-4	METHYLISOTHIAZOLINONE
L-(+)-Kwas mlekowy	50-21-5	LACTIC ACID
Beznzoesan sodu	532-32-1	SODIUM BENZOATE
Sód p-chloro-m-krezolan	59-50-7	SODIUM p-CHLORO-m-CRESOL
Disiarczyn sodu	7631-90-5	SODIUM BISULFITE
Sód N-(hydroksymetyl)glicynian	70161-44-3	SODIUM HYDROXYMETHYLGLYCINATE
o-fenylofenylan sodu	132-27-4	SODIUM o-PHENYLPHENATE
Siarczyn sodu	7757-83-7	SODIUM SULFITE
Nitrometylidynotrimetanol	126-11-4	TRISHYDROXYMETHYL NITROMETHANE
2-octyl-2H-izotiazol-3-on	26530-20-1	OCTYLISOTHIAZOLINONE
Glutaral	111-30-8	GLUTARAL
2-fenoksyetanol	122-99-6	PHENOXYETHANOL
o-fenylofenol	90-43-7	o-PHENYLPHENOL
1-tlenek pirydino-2-tiolu, sól sodowa	3811-73-2	SODIUM PYRITHIONE
Pirytion cynku	13463-41-7	ZINC PYRITHIONE
Czwartorzędowe związki amoniowe, benzyl-C12-18-alkildimetyl, chlorki	8001-54-5	BENZALKONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe, benzyl-C12-16-alkildimetyl, chlorki	8001-54-5	BENZALKONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe, di-C8-10-alkildi-metyl, chlorki	8001-54-5	BENZALKONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe, [2-[[2-[(2-karboksyetylo)(2-hydroksyetylo)amino] etyl] amino]-2-oksoetylo] kakaowy alkildimetyl, wodorotlenki, sole wewnętrzne	100085-64-1	COCOBETAINAMIDO AMPHOPROPIONATE
Czwartorzędowe związki amoniowe di-C8-C18-alkildimetyl-chlorki	68424-95-3	DICAPRYL/DICAPRYLYLDIMONIUM CHLORIDE
Kwas salicylowy	69-72-7	SALICYLIC ACID
Chlorek srebra	7783-90-6	SILVER CHLORIDE
Tiabendazol	148-79-8	THIABENDAZOLE
Tozylochloramid sodu	127-65-1	CHLORAMINE T
Nadtlenek wodoru	7722-84-1	HYDROGEN PEROXIDE

Część B. Lista nazw INCI wybranych substancji czynnych stosowanych w produktach biobójczych, określonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 2032/2003.

Poniższe substancje mogą być stosowane jako środki konserwujące w detergentach tylko do **31 sierpnia 2006 r.**:

Nazwa chemiczna (w j. polskim)	Numer CAS	Nazwa INCI
Benzotriazol	95-14-7	BENZOTRIAZOL
Alkohol benzylowy	100-51-6	BENZYL ALCOHOL
5-bromo-5-nitro-1,3-dioksan	30007-47-7	5-BROMO-5-NITRO-1,3-DIOXANE
3-(4-chlorofenoksy)-propan-1,2-diol	104-29-0	CHLORPHENESIN
etanol 2,2"-iminobis-, N-kokosowy alkil, pochodna / kokosowy amid DEA	61791-31-9	COCAMIDE DEA
Farnesol	4602-84-0	FARNESOL
Bromek cetrymonu / Bromek heksadecyltrimetylamonu	57-09-0	CETRIMONIUM BROMIDE
Chlorek cetrymonu / Chlorek heksadecyltrimetylamonu	112-02-7	CETRIMONIUM CHLORIDE
Dioctan chloroheksydyny	56-95-1	CHLORHEXIDINE DIACETATE
Dichlorek chloroheksydyny	003697-42-5	CHLORHEXIDINE DIHYDROCHLORIDE
4-hydroksybenzoesan etylu	120-47-8	ETHYLPARABEN
4-hydroksybenzoesan izobutylu	4247-02-3	ISOBUTYLPARABEN
4-hydroksybenzoesan metylu	99-76-3	METHYLPARABEN
Benzoesan potasu	582-25-2	POTASSIUM BENZOATE
Mrówczan sodu	141-53-7	SODIUM FORMATE
Propionian sodu	137-40-6	SODIUM PROPIONATE
Salicylan sodu	54-21-7	SODIUM SALICYLATE
Czwartorzędowe związki amoniowe alkiltrimetyl (nasycone, tój), chlorki	61788-78-1	HYDROGENATED TALLOWTRIMONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe alkiltrimetyl (tłuszcz kakaowy), chlorki	61789-18-2	COCOTRIMONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe dialkildimetyl (tłuszcz kakaowy), chlorki	61789-77-3	DICOCODIMONIUM CHLORIDE
Czwartorzędowe związki amoniowe dialkildimetyl (nasycone, tój), chlorki	61789-80-8	QUATERNIUM-18
Czwartorzędowe związki amoniowe alkiltrimetyl (tłuszcz sojowy), chlorki	61790-41-8	SOYTRIMONIUM CHLORIDE
Kwas propionowy	79-09-4	PROPIONIC ACID

Załącznik 3. Tabela dozowania - przykłady

1. Twardość wody

Wymagane jest podanie zalecanych ilości środka piorącego i/lub instrukcji jego dozowania dla standardowego wsadu pralki, dla klas twardości wody: miękka, średnio twarda oraz twarda. Aby zapewnić jednolitą interpretację, należy użyć następujących przedziałów twardości wody:

Woda miękka:	<150ppm CaCO ₃ (1.5 milimola - 150 mg na litr, 15°F ⁷)
Woda średnia:	150 ppm (15°F) <CaCO ₃ <250 ppm (25°F)
Woda twarda:	>250ppm CaCO ₃ (25°F)

Na etykiecie klasa twardości wody (woda miękka / średnio twarda / twarda) może być podawana bez wskazania wartości liczbowych.

Powyższe zakresy służą, zatem do ustalenia zalecanego dozowania, lecz w tabelach zalecanego dozowania powinno się używać tylko określenia: „miękka”, „średnio twarda” i „twarda”.

2. Przykłady tabel dozowania

Detergenty do prania energicznego – wsad pralki 4,5 kg

■ Trzy poziomy zabrudzenia

Woda	Koszulka z jedną plamą	Koszulka z dwiema plamami	Koszulka z trzema plamami
Miękka			
Średnio twarda		xx ml (1 miarka)	
Twarda			

■ Dwa poziomy zabrudzenia

Woda	Koszulka z dwiema plamami	Koszulka z trzema plamami
Miękka		
Średnio twarda	xx ml (1 miarka)	
Twarda		

Detergenty do prania delikatnego – wsad pralki 2,5 kg

■ Dwa poziomy zabrudzenia

Woda	Tkanina delikatna z jedną plamą	Tkanina delikatna z dwiema plamami
Miękka		
Średnio twarda	xx ml (1 miarka)	
Twarda		

■ Jeden poziom zabrudzenia

Woda	Tkanina delikatna z jedną plamą
Miękka	
Średnio twarda	xx ml (1 miarka)
Twarda	

Zawartość komórki w tabeli: ilość produktu jest wyrażona w ml. Dla proszków należy w dowolnym miejscu opakowania zamieścić przelicznik ml na g.

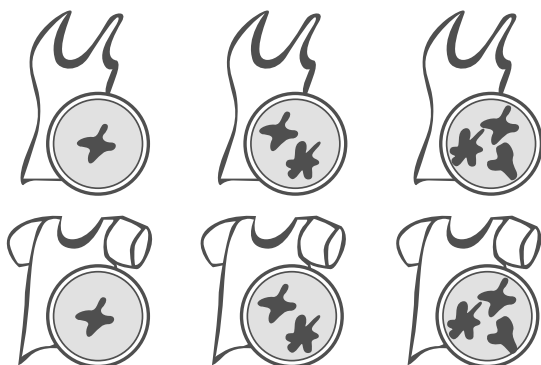
UWAGA: Użycie symbolu miarki w tabeli dozowania obok objętości wyrażonej w ml jest dowolne. Zamiast symbolu miarki, można użyć symbolu pojemnika dozującego płyn lub opakowania jednorazowego (proszku lub płynu).

⁷ Przelicznik pomiędzy francuską i niemiecką skalą twardości wody: 1°F = 0.56 dH

3. Symbole zabrudzeń i tkanin:

Stopień zabrudzenia przedstawiany jest przez 1, 2 lub 3 plamy. Symbole tkanin przewidziane dla detergentów do prania energicznego i delikatnego są zróżnicowane. Konkretny projekt symbolu pozostawiony jest do decyzji firmy.

Przykłady symboli typów tkanin:

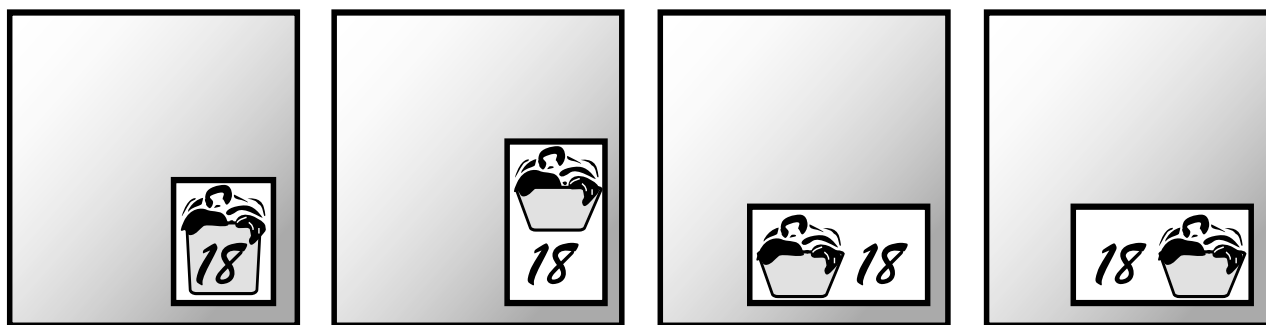

4. Oznaczenie liczby wsadów pralki umieszczanej na froncie opakowania

- Należy podać liczbę standardowych wsadów prania, jakie można wyprać przy użyciu zawartości opakowania w wodzie o średniej twardości (2,5 milimola CaCO_3/l). Twardość wody o wartości 2,5 milimola CaCO_3/l stanowi praktyczne uproszczenie, przyjęte w Rozporządzeniu dla całego obszaru UE zgodnie z Decyzją Komisji 1999/476/EC z 10 czerwca 1999r. wprowadzającą kryteria ekologiczne do oznaczania detergentów unijnym znakiem ekologicznym. Przyjmuje się, że na terenie niektórych Państw Członkowskich najczęściej spotykana twardość wody może odbiegać od wartości 2,5 milimola CaCO_3/l . Jednakże użycie tej podstawowej wartości we wszystkich Państwach Członkowskich i na wszystkich opakowaniach ma na celu ułatwienie rozróżniania pomiędzy markami i wielkościami opakowań dostępnymi na rynku UE.

Liczba standardowych wsadów powinna być wyraźnie oznaczona, najlepiej w sposób wyróżniający z przodu opakowania i może być wyrażona odpowiednią ikoną/logo, np. symbolem koszyka z praniem.

Projekty ikony koszyka (gdzie 18 oznacza liczbę standardowych wsadów dla danego opakowania):

Decyzja, która z ikon będzie użyta, pozostawiona jest do uznania firmy.

Biorąc pod uwagę bardzo miękką wodę występującą w niektórych krajach nordyckich i ugruntowaną tam praktyką wskazywania liczby prań raczej w miękkiej niż w średniej i twardej wodzie, na opakowaniu będą uwidaczniane obydwie informacje, zarówno liczba prań w miękkiej wodzie jak i liczba prań w standardowych warunkach europejskich.